

Xuân

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Tôi bồn thần nhìn ánh đèn xanh nhấp nháy báo kết thúc cuộc gọi. Bích Nhã vừa gọi đến, cô nói muốn ra Hà Nội ngay bây giờ.

Tôi nhắc, sáng mai được không Nhã?

Cô bật cười, cho hay rằng mình đang đứng trước quầy bán vé mất rồi.

Vội vàng vơ cái áo khoác dạ treo trên mắc cùng chùm chìa khóa trên nóc tủ, tôi phóng xe ra sân bay Nội Bài. Chuyến bay kéo dài hơn hai tiếng, cứ cho là Bích Nhã sẽ bay ngay lập tức, trừ đi thời gian đi xe vào nội thành, chỉ ít tôi cũng phải đợi Bích Nhã thêm một tiếng nữa.

Lúc Bích Nhã xuất hiện ở cửa ra phòng chờ, theo sau là chiếc vali kéo. Tôi thậm chí đã không nhận ra cô. Bích Nhã trông gầy hơn cả lúc bị cúm gần tháng trời hồi cấp ba. Những đường gân xanh hằn rõ khi cô đưa tay vuốt mấy sợi tóc lòa xòa ra sau tai. Xương quai xanh ẩn hiện trong chiếc áo len cổ xẻ hình trái tim. Cô rải những bước dài về phía tôi, tiếng giày cao gót vang lên lộp cộp trong đại sảnh. Văng ngất, chuyến bay cuối cùng trong ngày thường ít khách, người thân đến đón cũng thế. Không biết điều gì khiến Bích Nhã phải gấp gáp như vậy. Tôi thầm thắc mắc nhưng rồi quyết định không hỏi.

Chúng tôi về đến nhà khi đồng hồ vừa điểm nửa đêm. Tôi dẫn Bích Nhã lên phòng dành cho khách, hỏi cô có cần giúp sắp xếp hành lý hay không. Cô phá lên cười rồi mở vali cho tôi xem. Không quần áo, không đồ dùng cá nhân, lại càng không có bộ đồ trang điểm cô coi như sinh mệnh. Bích Nhã từng đến thăm tôi không ít lần, đôi khi rảnh rỗi cô sẽ ở lại vài ngày. Nhưng chưa lần nào cô đến mà không mang theo bất cứ thứ gì cần thiết như thế này. À không, cô có mang theo một thứ, nhưng tôi không cho rằng nó là cần thiết – một chậu cây. Nó được bọc trong túi ni-lông dày, nhưng vẫn không tránh khỏi việc một ít đất bị dính vào túi. Bích Nhã cẩn thận rũ từng nắm đất trở lại chậu cây. Trông nó không có lấy một điểm đặc biệt cũng như có thể hấp dẫn ánh mắt một ai đó.

Tôi cau mày, chậu cây gì đây Nhã?

Tôi không hề biết rằng cô có sở thích kì quặc là để một chậu cây trong vali như thế này. Cô ngẫm nghĩ một lát, đôi mắt màu cà phê dán chặt vào nắm đất trong chậu.

Bích Nhã chậm rãi nói, đây là tất cả của tớ. Rồi đột nhiên cô nhìn tôi, cái nhìn xa xăm giống như đang từ tôi mà nhìn một ai đó, nó làm tôi thấy khó chịu ra mặt.

Cô thở dài, có lẽ tớ điên rồi. Trước vẻ không tin được của tôi, Bích Nhã cẩn thận đặt chậu cây lên bệ cửa sổ.

Bầu trời đen thẫm, cô bồn thần hỏi, giống như một câu hỏi ám ảnh, giống như đang tự hỏi mình, cũng giống như đang hỏi tôi. Bao giờ xuân mới về?

Trước khi tôi kịp nói gì đó, cô đã xoay người đi về phía tủ quần áo, lôi ra một bộ váy ngủ trắng muốt. Bích Nhã nói, gần một giờ đêm rồi.

...

Rời giường lúc sáu giờ sáng, tôi vừa vò mái tóc rối xù như cục bông của mình, vừa đẩy cửa phòng Bích Nhã. Căn phòng tối om, không bật đèn, chỉ có chút ánh sáng len lỏi từ cửa sổ vào căn phòng qua tấm rèm đang khép phòng. Bích Nhã đứng yên lặng bên cửa sổ, không biết cô đang làm gì, hay đang nghĩ gì. Tôi do dự mất một lúc rồi mới bật đèn lên. Bộ váy màu đỏ rực khiến tôi chói mắt. Nhíu mày, tôi thầm nghĩ rằng bộ váy trắng muốt hôm qua chắc hẳn sẽ hợp với Bích Nhã hơn. Tôi khẽ kháng lại gần cô, cố gắng không gây ra bất kì tiếng động nào. Ngay lập tức tôi nhìn thấy bình nước trong tay cô, nó keo kiệt tưới từng giọt từng giọt một cho chậu cây. Từng giọt từng giọt nước thấm xuống đất. Tôi không biết Bích Nhã đã tưới trong bao lâu và cô sẽ tiếp tục tưới đến bao giờ. Rồi đột nhiên nước ngừng chảy, cô lẳng lẳng mở nắp bình ra xem.

Bích Nhã mơ hồ nói, Hết nước rồi.

Tôi hỏi, Cậu trồng cái cây này bao lâu rồi? Sao không thấy nó nảy mầm?

Bích Nhã không trả lời tôi. Đột nhiên cô mỉm cười thê lương, nhìn về phía hừng đông đang bừng sáng, vẻ tư lự. Cậu còn nhớ Huy Minh không?

Tôi thoáng ngạc nhiên đôi chút rồi gật đầu. Huy Minh rất ít nói, gần như trong suốt những năm tháng đại học, tôi có lẽ chưa từng nói với cậu ta quá mười câu.

Có một chuyện tớ giấu cậu! Tớ và Huy Minh vẫn giữ liên lạc với nhau.

Câu nói dài của cô khiến tôi sửng sốt. Tôi chưa từng biết rằng cô và Huy Minh lại thân thiết đến thế. Tôi đã ngỡ rằng chúng tôi chẳng có gì gọi là bí mật. Lòng trống rỗng, tôi cười nhạt, bọn cậu dự định sẽ kết hôn sao?

Bích Nhã nhìn thẳng vào mắt tôi. Đôi mắt đen láy của cô ánh lên vẻ hoảng loạn. Cậu có nghĩ rằng tớ điên rồi không? Huy Minh đã kết hôn, còn tớ lại nguyện ý làm người tình bí mật.

...

Ba giờ sáng, Bích Nhã không ngủ được. Tôi xuống phòng khách uống nước, bắt gặp cô ở hành lang, nhìn màn đêm qua khung cửa sổ trong suốt. Mặt kính hơi mờ đi vì sương đêm.

Cô hỏi tôi, cậu có thuốc ngủ không?

Tôi lắc đầu, hiệu thuốc có.

Tôi phóng xe ra khỏi nhà. Hiệu thuốc đầu ngõ khép hờ cửa, vẫn còn chút ánh sáng hắt ra ngoài. Bà chủ lèm bèm đôi chút, vẻ ngại ngủ rồi mới bắt đầu hỏi tôi mua gì. Và bà ta tỉnh ngủ hẳn khi thấy tôi mua một lượng thuốc ngủ lớn.

Bích Nhã uống từng viên một, rồi đột nhiên cô nôn thốc nôn tháo, không sao uống lại thuốc được nữa. Từ lúc đó cho đến tờ mờ sáng, Bích Nhã đều tưới nước cho chậu cây. Vẫn là cái cách tưới từng giọt từng giọt một. Tôi nghĩ, tưới được cận thận tỉ mỉ như thế cũng là một nghệ thuật.

Năm đất trong chậu dần chuyển sang màu nâu ẩm ướt. Nó nhão nhoẹt và bắt đầu tan ra. Tôi nhú mày, đừng tưới nước nữa, Nhã!

Cô dừng lại rồi lẳng lặng hỏi tôi, Cậu có nghĩ là cần bón phân cho nó không?

...

Buổi chiều đi làm về, tôi mang theo một bọc các loại phân bón vì chẳng biết loại nào hợp với chậu cây của Bích Nhã. Cô mỉm cười ngọt ngào rồi rắc mỗi túi một ít vào chậu cây. Nếu đã không biết nó cần gì, hãy cho nó mỗi thứ một tý, cho dù đấy chẳng phải là cách tốt nhất.

Tháng trước tớ gặp Huy Minh ở Hồ Bắc, chậu cây này là cậu ấy tặng.

Ra là vậy! Chẳng trách Bích Nhã lại nâng niu nó đến thế. Tôi đột nhiên nghĩ đến buổi họp lớp đại học. Những ngày tháng du học ở Hồ Bắc, những ngày đầu chật vật với thứ ngôn ngữ khó học, những ngày mà hai đứa phải gồng mình lên để cố gắng hòa nhập với mọi thứ. Thì ra trong những ngày tưởng chừng luôn khăng khít ấy, đã có một Huy Minh len lỏi giữa hai chúng tôi.

Cậu ta đã hứa hẹn gì với cậu? Tôi cười lạnh, Bao giờ chậu cây này nảy mầm ư?

...

Dạo gần đây Bích Nhã thường xuyên mất ngủ. Cô không uống được thuốc, cứ nhìn thấy thuốc là lại nôn. Chủ nhật trùng với phiên chợ, tôi mua một túi hạt sen, định bụng sẽ nấu cháo sen cho cô ăn.

Cô tỉnh bơ từ chối, Không ngủ được thì càng có nhiều thời gian chăm sóc chậu cây chứ sao!

Tôi cho là cô điên thật rồi. Cho dù cô có thức hết đêm không ngủ để chăm sóc nó, để tưới nước cho nó, để bón phân cho nó, để nhìn nó, cây vẫn chẳng thể nảy mầm. Nếu nó nảy mầm được thì thực sự nó đã nảy mầm từ lâu rồi. Không phải đợi đến một tháng sau như thế này. Có những chuyện không thể miễn cưỡng. Huy Minh cũng không thể miễn cưỡng. Tôi đoán cậu ta không liên lạc với cô ngay sau buổi họp lớp hôm ấy. Có lẽ cô cho rằng chỉ cần chậu cây này nảy mầm chẳng?

Tôi lấy tay xoa trán, trong lòng thầm tìm cách liên lạc với Huy Minh. Nếu

cậu ta không còn cần cô nữa, vậy thì hãy buông tha cô.

...

Năm giờ chiều, tan tầm. Tôi gọi điện về nhà, Bích Nhã không nghe máy. Trái tim tôi khẽ rớt bịch một tiếng. Tôi phóng xe về nhà, vội vã.

Cửa nhà không khóa, phòng Bích Nhã vẫn mở, nhưng không có người. Chậu cây nằm im lìm đón hoàng hôn, tôi khựng lại. Cuộc điện thoại vừa rồi của tôi và Minh Thư – vợ Huy Minh còn cần được kiểm chứng.

Tôi đổ nắm đất trong chậu ra. Đất còn ướt, có lẽ cô lại vừa tưới nước cho nó. Mặc kệ thứ sền sệt nhão nhoẹt ấy dính chặt vào móng tay mình, tôi bối tung nó lên như một con trâu đang cày xới thửa ruộng.

Không có gì hết! Không có hạt giống nào hết! Không có cái cây nào hết!

Tôi hoảng hốt chạy vào nhà vệ sinh, xả nước thật mạnh. Hóa ra Minh Thư không nói dối. Nắm đất đó, có lẽ thực sự được lấy từ ngôi mộ của Huy Minh.

Tôi thở dốc, Huy Minh, Minh Thư, họ vốn là một đôi. Tại sao Bích Nhã lại phải như vậy. Tại sao cô lại phải tưởng tượng đến việc mình và Huy Minh vẫn còn giữ liên lạc? Tại sao cô lại phải làm loạn trong đám tang Huy Minh chỉ để xin bằng được một nắm đất nhỏ trong mộ cậu ta? Tại sao cô lại phải thức hết đêm chỉ để trông chừng một nắm đất không hề có hạt mầm nào? Cô cho là khi mùa xuân đến, nắm đất ấy có thể nảy mầm thành cây được ư? Vậy còn nếu ngay từ đầu đã không có hạt giống nào?

Đột nhiên có tiếng cửa đập mạnh. Giống như tiếng cánh cửa đóng lại của sự sống và cái chết. Hôm nay là bốn chín năm mươi ngày của Huy Minh, liệu Bích Nhã có làm điều gì đại đột?

Tôi hoảng hồn nhận ra đó là tiếng đập cửa trên ban công. Chân nọ đá chân kia, tôi cố sức chạy lên tầng. Cánh cửa gỗ phập phành, ánh sáng của hoàng hôn như ánh đèn neon mờ nhạt.

Bích Nhã đang đứng trên một bệ ban công, vươn tay lấy cái gì đó trên mái hiên khu nhà bên cạnh. Tôi thận trọng mở khe khẽ cánh cửa, thận trọng từng

bước một để đưa cô xuống.

Cô giật mình quay đầu lại, ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi. Ngay lập tức, tôi kéo cô ra khỏi sự nguy hiểm đang cận kề.

Cậu làm gì đó hả? Tôi gắt lên, nhưng trong tâm thì lo lắng ngập tràn.

Bích Nhã vẻ mặt vô tội trả lời, Tôi vừa thấy con bướm đậu trên ban công.

Ban công nhà bên cạnh đúng là có một con bướm đang đậu thật. Nó màu vàng óng, đang đậu im lìm. Tôi mím môi, lòng đầy bất an. Hai tay ôm chặt lấy Bích Nhã, cảm nhận được sự run rẩy của trái tim mình. Tôi lặng lẽ khóc...

Bích Nhã gỡ hai tay tôi ra, dịu dàng lau nước mắt cho tôi. Rồi bỗng nhiên cô ngẩng người quan sát gương mặt tôi thật kĩ. Một lúc lâu sau, cô cất tiếng hỏi. Giọng nói khe khẽ như sợ con bướm kia bay mất.

Huy Minh này, có phải xuân sắp về rồi không?

Trái tim tôi nghẹn lại, gật nhẹ đầu...

Bầu trời tối dần, tối dần. Không còn mặt trời, không còn ánh nắng, không còn hoàng hôn. Cơn gió lạnh thổi qua...

Tháng Mười Một, hẳn là xuân chưa về...